

не о димісію з військової служби. Склонив його до сего головио Редліх, що по кількамісячій недужі виздоровів з раии завдаюї йому в поединку і перейшов жити до Ангаровича. Раиа зробила його нездатим до військової служби і він обияз на себе обовязки гувернера Ангаровичевих дітий. І старий Гуртер, вийшовши зі шпиталю і оплакавши смерть Анелї, поселив ся у капітана і благословить його імя, та пильнує його дітнй, як ока в голові. Капітан швидко авансував. Діти оплакують ще свою маму, шанують її память як святощі, а капітан слухаючи їх жалібних спогадів про неї тільки сльози ковтає та шепче:

— Бідна ваша мама. Бідна ваша мама! Покинула вас не натішнвши ся вами!

На Анелній могилї нема ні хреста ні плити з написом, тільки високній кипарис, огорожений зелїзнимн штахетамн, знімає ся в гору рівно мов свічка в своїй густій, вічній зелені — вірний образ замкненої в собі енергії і незломної рішучости.

Відень, у падолистї 1892 р.

